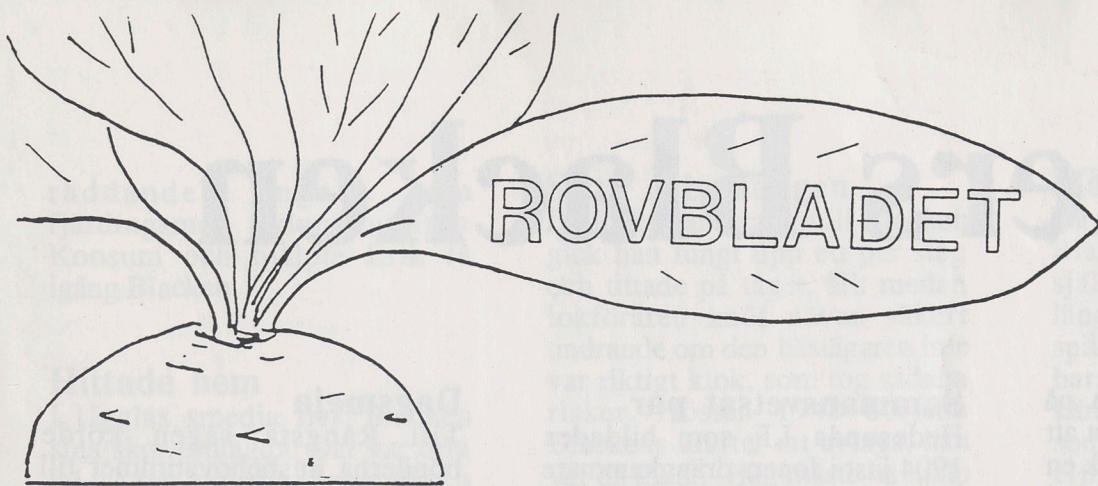

December 1991

Medlemsblad för HEDESUNDA HEMBYGDSFÖRENING

JULGRISEN SLAKTAS

Den här vägde 230 kg. Bilden är från Aldéns slakteri i Åhs i början av 1930-talet. Från Vänster ses: Per Markusson (Norgårds Pelle), Brunn, Nils Aldén, Åhs och Bror Blomberg, Berg.

Joners Blacken

En arbetshäst i Hedesunda på 30-40 talet, kan det vara något att minnas? En helt vanlig vallack en av kanske minst 500 hästar i Hedesunda vars klappande hovar hördes på bygator och småvägar. På vintern var det bjällerklangen och hästpinglorna, som hördes på långt håll. Det var en sport för oss småkillar att känna igen de olika hästpinglornas klang, och gissa vem det var som nalkades. Var det "Skratt Yngve" Anders- Anders drängen med Stjärna mån tro? Eller Per-Jons far med "damcykeln" (vårt öknamn på den gamla svankryggiga märren)? Per -Jons far med guldörhänge i ena örat, det fanns tuffingar förr i tiden också. Kanske var det Löv-Olle, Joners drängen med Blacken, som hade en ovanligt stor pingla med mörk klang, som man lärde sig känna igen.

Beryktat stark

Blacken, som egentligen hette Pontus, fick sällan heta annat än Blacken på grund av sin grå-gula färg. Han var stor, hög och stark. Ryktet om hans styrka och oräddhet var vida känt. Dräng hos Joners 1927-37 var Olle Löv från Vestbyggeby, i dagligt tal kallad Löv -Olle. Han var mycket arbetsam, snäll och omtyckt av alla, särskilt av oss småpojkar. Otaliga äro de 5-öres sega goda "Sportkola" från "Karin på Kondis", som jag och andra pojkar blev bjudna på utav Olle. Han var ju även med i Hedesundas fotbollslag. Strähles herrekipering sålde populära sportmössor, som inuti pryddes med ett foto på laguppställningen av fotbollslaget. Var Strähle H.I.F-s första sponsor måntro? Tänk vad stolt jag var för att vårän dräng spelade fotboll för Hedesunda I.F

Sammansvetsat par

Hedesunda I.F som bildades 1904 just i Joners drängkammare av bl.a. morbror Erik och Jonas. Om Löv-Olle och Joners Blacken i timmerskogen gick det många rykten. De var ett fint sammansvetsat par, som kunde prestera mer än någon annan. Arbetsgivare på den tiden, var Korsnäs med skogvaktare Wester. En vinterkörning i Gamleskogarna hade Olle och Blacken, enligt skogvaktare Wester, i genomsnitt per dag kört ned till älven 300 kubikfot timmer. Det var två "forors" väg så att varje timmerlass i genomsnitt var 150 kubikfot.

Tunga lass

Först måste timret släpas ut ur skogen på en "drög" fram till "lunnbänken", och sedan lastas med stor finess med tyngdpunkten exakt på mitten så att kälkarna, smidigt och lätt, följde spåren ned till älven, en sträcka på flera kilometer. Som jämförelse kan nämnas att våra stora moderna timmerbilar, utan släp, idag lastar omkring 3 till 400 kubikfot pr lass. Betänk att Olle och Blacken lastade så nära ett halvt billass timmer per lass i genomsnitt en hel vinter. Vilka enorma tyngder, som fick lastas med muskelkraft, utan några hjälpmedel, då varje lass vägde 4-5000 kg.

Knep och klurigheter

Det behövdes många knep och klurigheter för att få upp de stockarna på andra och tredje varvet på kälkarna. De största stockarna vägde över 500 kg. Skogvaktare Wester uttryckte ofta sin beundran för dessa enorma prestationer, och sa att varken förr eller senare kan någon klara något liknande.

Dagsmeja

Till Rångsta sågen körde bönderna husbehovstimmer till försågning. På vårvintern då dagsmejan börjat verka, blev det grusfläckar här och där på vägarna. En gång fick jag följa med pappa på en sådan resa. Vi kom körande förbi stationen, över järnvägen och Rångsta ån, men där blev det stopp. En lång rad hästar med timmerlass hade kört fast, då dagsmejan förstört föret. En del försökte hjälpa varandra med att spänna för två hästar för lasset, men det var svårt att komma överens om tagen. Efter att ha ryckt och knyckt en stund utan resultat, blev hästarna istadiga och vägrade att göra fler försök. Pappa sa att han kunde försöka med Blacken. Han kopplade ifrån sitt lass, körde fram till det första lasset och spände för det. Den stora tunga Blacken tog spjörn, la sig framåt i skaklarna och segdrog iväg lasset så det gnisslade i gruset. Så fortsatte han att dra lass tills alla var framme vid sågen.

Häst full av hyss

Blacken hade också många hyss för sig, särskilt då han märkte att körkarlen var en liten pojke. Då kunde han stanna och beta på vägrenen eller vända och gå hem. En gång skulle broder Erik, 8 år gammal, köra hem ett lass potatis från ängesmyra. Mitt för Konsum stannade Blacken och nosade på en rykande hög som låg där mitt på vägen. En del hästar hade ju som vana att stanna och göra sina behov. Erik försökte på alla möjliga sätt att få komma ifrån denna penibla situation där folk stod och skrattade åt honom, men det var omöjligt att få Blacken att lyfta huvudet, från denna troligen väldoftande delikatess. Som en

räddande ängel kom fjärdingsman Eklund ut från Konsum och hjälpte Erik få igång Blacken.

Hittade hem

I Ugglas smedja fick Blacken sina skor omlagda. Där var ofta kö, så det kunde ta halva dagen för att bli omskodd. Då det var gjort släpptes han lös och gick själv hem, med nosen buffade han upp "klinkan" till stalldörren och tog sedan plats i sin spilta. Sin totala oräddhet bevisade han en gång vid potatisupptagning i Norrkroken. Han gick och betade i diket intill järnvägen, då norrgående godståg "Rångstaschäsen" sakta kom stänkande uppför backen.

Sista arbetsdagen

Då loket var strax intill Blacken gick han lungt upp ett par steg och tittade på tåget, allt medan lokföraren knöt näven säkert undrande om den hästägaren inte var riktigt klok, som tog sådana risker. Hösten 1942 började Blackens krafter att avtaga, han var då 22 år. Han måste ha hjälp med att resa sig på morgnarna. Vi förstod att det ofrånkomliga slutet närmade sig. Hans sista arbetsdag var att köra upp potatislandet bakom ladugården. Pappa spände för Blacken för "trästocken" men använde inte tömmarna, de fick vara uppknutna på selkroken. Blacken visste så väl hur det gick till att köra upp potatis, han gick utan tömmar varannan fåra upp och ned tills hela landet var uppkört.

Många tårar

Då GSF-bilen kom för att hämta Blacken fälldes många tårar, själv stod jag som 14-åring, länge i gamle Blackens tomma spilta och grät hejdlöst. Detta var bara några episoder om gamle käre Blacken. Min kusin Rune, som har berättartalang, kan sitta i timmar och minnas solskenshistorier om och med Blacken, vår bästa och käraste kompis under uppväxttiden.

Börje Sundin.

Potatisupptagning i Norra Brunn med Blacken.

Här fortsätter den lant- mätarberättelse från 1800-talet som påbör- jades i nr 38/90:

Inom Ås by på norra ändan af dess hemägor finnes en källa, hvilken af allmogen begagnas såsom helsobrunn, och hvars vatten påstås vara jernhaltigt, dessutom finnas tvenne andra, en 1/4 mil söder om Hadeholms gård, och en annan i Vinnarsjötrakten, men hvilka egentligen af ungdomen begagnas till Trefaldighetskällor. Då i forna tider den förr nämnda norra delen, af socknen utgjorde en vild och ödslig trakt eller så kallad hed, och de söder om kyrkan i elfven befintliga öar, ännu idag bilda smala lugnvattenspassager eller sund, så är stor sannorlikhet att socknens namn deraf uppkommit.

Hedesunda, utgörande en 2° klassens konsiltorielt pastorat, har 70 1/4 oförmedlade mantal på en sammanräknad areal af 564048,6 quadratrefvar eller 4,35 quadratmil, af hvilka inägorna intaga en rymd af 77231,8 quadratrefvar, skogs- och utmarker 325209,3 quadratrefvar, myror och mossar 58907,1 quadratrefvar samt vatten 102700,4 quadratrefvar.

Från kyrkan löpa trenne landsvägar af hvilka en går norr ut, på sidan om Rångsta gästgifvaregård, längs sandåsen åt Gefle, till hvilken stad är 4 mil, en öfver ön och förbi Hadeholm till Westmanland, hvilken dock numera sällan av resande begagnas i avseende till det besvär och uppehåll, som de båda norr och söder om Ön, varande sundens passerande, synnerligast vårtiden, förorsakar, utan lägges då vanligen den under senare år nybyggda väg förbi Ålbo och Gysinge. Från kyrkan till Upsala, som är närmaste stad söderut är 8 3/4 mil.

Kyrkan är ej äldre än sedan år 1775, då den gamla af ålder råkat i förfall, och dessutom befanns otillräcklig för socknens behof, så att nybyggnad måste företagas; den är byggd i en

vacker stil, med ett anseeligt torn, samt ljus och rymlig, men likasom snart sagt, alla i sednare tider uppförda landskyrkor, synas hafva i byggnadssättet varit felaktiga, har af sådan orsak äfven denna måst undergå åtskilliga, utseendet förstörande reparationer, hvaribland de förnämsta äro: den 1794 förelägna reparation af en del af hvalfvet, hvilket från början var af tegel, men sedan den bristfälliga delen deraf blifvit nedrifven, uppfördes den i stället af gärdsel och lerbruk; då år 1833 remnor i murarne började visa sig och tillika syntes att de gifvit sig utåt, tillförse af takstolarnes sneda tryckning mot de svaga murarne, måste öfverst, nära hvalfvet starka jernankaren fästas för att sammanhålla dem, och beslöts på samma gång en vidlyftigare reparation såväl ut- som invändigt, hvilken fortfor åren 1834, 1835 och 1836, och kostade socknen så betydligt att målning af kyrkans inre delar först 1839 kunde vidtagas. Då emellertid kyrkan saknat tornur, beslöts och anskaffades ett sådant från Stjernsund år 1840; det gamla orgelverket måste 1847 undergå en betydligare reparation, men är i förhållande till kyrkans storlek, likväl för ringa och otillräckligt. Utom dessa och mindre reparationer, som kyrkan sedan sin nybyggnad måst undergå, uppfördes 1858 ny predikstol och utvidgades kyrkogården, som då befanns otillräcklig på östra sidan med 16 kpp? af pastors åker, för hvilken förlust å prestbordet, socknen så, som ersättning på boställets mark uppodlade motsvarande vidd.

Inom socknen finnas ett stort antal ättehögar, såsom vid: Ön, Berg, Östveda, och Landa, de äro dock alla med undantag af en på Ön, små. På den så kallade Hedesundaheden, 1/4 mil söder om Fremlingshem, invid landsvägen äro betydliga lemningar efter en skans, uti nära rund form, hvars sidmeter är 160 fot. Vid gräfningar i jorden hafva tiotals lemningar efter stridsvapen påträffats, såsom för flera år tillbaka, å prestgårdens mark invid gården och i början af sist förflutna årtionde upphemtades

vid upptagning af saltvattenjord under ett uthus i Brunn by, en af rost mycket förtärd klinga, som det vill synas till ett forntida slagsvärd. Vid fästet var denna klinga goda 2 dec. tum bred, ehuru af rosten tärd, på samma gång fann man äfven några små bugtiga metallskifvor, men hvilka voro så sönderbrutne och förstörde att af deras form ej fanns något som kunde gifva tillkänna hvad de egentligen varit. Man berättar att på den plats, som nu upptages af Prostgården och Kungsgårdens åkergården i forna tider ett blodigt fältslag skall hafva stått.

Socknens folk utmärker sig genom ett raskt och hurtigt väsende. Den råhet och okunnighet som bland detsamma är rådande, torde till någon del hafva sin grund uti den ringa vård om dess bildning och upplysning, som förr egnats folket, men får fragment det goda förhållande, som i detta afseende nu är rådande, fortfara, så är allt hopp att folket snart skall höja sig såväl i upplysning som moralisk utbildning, dessmera som detsamma genom en naturligt god uppfattningsförmåga är mottagligt för bildning.

Hedesunda är den enda socknen i Gestrikland, som ända hittills bibehållit fädernas bruk, så hvad lefnadssätt, som seder och klädedrägt i allmänhet beträffar. Matordningen är högst enkel, men födan god och kraftfull; i hvardagslag tarflig, men vid högtidligare tillfällen såson vid bröllop m. m. kräslig och rikt tilltagen. Vid brölloppen prydes bordet af ej mindre än 10 maträtter, af hvilka 4 hafva mjölk till hufvud-ingrediens och en består av gryngröt. Då steken vid dessa tillfällen inbäres, sker detta under fiolmusik, efter ett gammalt musikstycke, egentligen musiken till en gammal folklek, "stekta harar gödda svin" etc brölloppen hållas vanligen i 8 dagar, doch börja de mera tänkande bland allmogen att inskränka tiden för dess fester. Äfven här spelar brännvinet en stor rol stämmer sinnena till en bullrande glädje, som ofta nog

urarter till slagsmål, och festen störande tilldragelser. Folket är i allmänhet idogt, men ungdomen och tjänande personalen, quarhåller doch det urgamla bruket att vid hvarje helg taga sig några dagars ledighet, som då användes till dans och lekar. Vid jultiden uttänjas dessa nöjen ända till nyårs- någon gång till trettondagen, och de gamle och husbondefolket få då sköta sig hemma bäst de kunna. En gammal sedvana är och att socknens ynglingar, mid-sommars afton samla sig på Åsen, norr om Brunns by, hvarest brottningar företagas; de yngre pojkarne börja då leken, och de äldre fortsätta den, detta nöje slutar dock någon gång med bräckta armar och ben, till föga fromma för den, som olyckan träffar. Till folkets sjelftagna friheter, hör och trenne dagars ledighet före slottern. Kläde-dräkten är med få undantag densamma som af ålder brukats, och ehuru kläde mer och mer undantränger vadmalet, är dock snitten i synnerhet å quinnornas dräkt, gemenligen som förr. Karlarne bära i hvardagslag korta jackor med cirkelrunda afskränningar framtill och tvenne rader tätt sittande messingsknappar. De oviga släprockarne med korta lif äro till helgdagsbruk aflagda och hafva lemnat rum för kortare rockar, af dels blått, dels grått vadmal eller kläde med knappar istället för förr bruklige häklor, försedde. Långbyxor, samt stöflor eller kängskor, i stället för skor och snösockor, fullborda Hedesunda karlens dräkt. Quinnornas erbjuder flera egenheter. De buro förr tröjor af vadmal med 5 till 6 tums långa skjört, dessa bibehållas ännu, men förfärdigas nu äfven af kläde med längden på skjorten till hälften förminskad; grårandiga, snäfva kjortlar hörer härtill. Sommartiden begagnas af ungdomen ej tröjor vid Guds-tjensten, utan så kallade öfverdelar af finare lärft, broderade med rött garn. Vid begrafningar brukar af närmaste släkten bland quinnorna, sorghylkor af kambrick, hvilka hetäcka hufvudet och hänga ända ned på axlarne och ryggen, samt skyla ansigtet, så att blott en del

deraf är synligt. Alla dessa sörjande sitta i sista bänkarne i kyrkan, den söndag då liket jordas och tacksägelse sker. För att göra sig ett begrepp om huru föreställningen om lyx i kläde-dräkten fordomdags inom socknen var, kan här anföras ett socknesstämsprotokoll af den 11 Augusti 1792, ordagrant afskrifvet:

"Till underdånigste åtlydnad af Kongl. Majts. till Konsistorierna i riket aflätne nådigste skrifvelse och befallning af den 19 siste April, samt ödmjukaste följe af det Högvördiga Domkapitlets, i anledning deraf till presterskapet i Archistiftet utfärda de cirkulär af den 12 nestl. Juni, blef efter 8 dagars förut skedd Kungjörkelse allmem sockenstämma, nu hållen, då afvannemnde Kongl. Majts. Nådigste bref för socknemannen upplästes och de uppmuntrades att medelst afleggande af all öfverflödigh och kostsam kledsel förena sig om en sådan, hvarigenom Kongl. Majts. landsfaderliga afsigt, deras egen nytta och besparing af onyttiga utgifter kunde befremjas och vinnas. Beträffande allmogens i denna sockn kledesbonad, så är den hos begge könen i allmenhet enahanda med hvad den af uråldriga tider varit ganska tarflig och allvarsam och består för quinnfolken i svarta yllekjortlar och tröjor, med hvita lärftsförkläden och halsdukar utan annat bruk af sidentyg än des svarta eller hvita mössor, omgiftne af ett sidenband, hvilken dragt, såsom af ålder helgad allmogen önskar få bibehållen och stadfestad. Med hvad angår det öfverflöd, som i senare åren hos en del yngre af begge könen sig insmugit, i det att karlar börjat på hattarne brukat sammits eller andra breda sidenband med polerade stålspennen, och till halsdukar, silkeskleden af åtskilliga fergor, samt quinnfolken få sina mössor, hvilka somliga hafva till ett större antal, och gjorde af moiréer och andre dyrbara tyger, mångfergade och rett kostsamme band, jemte halsdukar af damaster, tafter och annat siden till flere plåtars verde, så

förklarade sig de nu församlade men, feder och husböender vel villige så hedanefter som hittils med egne exempel och de allvarligaste föreställningar, söka förmå sina hustrur, barn och tjenstefolk till afleggande af en sådan fåfånga, men fruktade allt sitt bemödande herutinnan, i synnerhet i anseende till tjenstehjonen varda kraftlöst, med mindre höga öfverheten läcktes alldeles förbjuda bruket af desse och alla andra öfverflödiga kläderspersedlar, hvaribland den så kostsamma cochinnelle fergen i synnerhet förtjenar att reknas, uti hvilken underdåniga önskan alla instemde."

Folkets lynne är i allmänhet godmodigt, med lystet efter processer vid tingen, ofta om bagateller. Tillfölje af den ringa upplysning folket eger, kan ej dess moraliska ståndpunkt vara hög. Gröfre förbrytelser äro dock sällsynta nog, ett dråp och ett förgiftningsmål, för hvilket 2 personer afrättades år 1851 äro de enda svårare brott, som på de senaste 10 åren förekommit. De vanligaste förbrytelser äro annars smärre stölder, lägersmål, samt brott emot brännvins-förordningen, och gäller detta egentligen befolkningen i de från kyrkan längre aflägsnade trakter, och synnerligast den i vestra delen af socknen så kallade Vinnersjögränden. I allmänhet är äfven hela socknen, byggnads-sättet föråldrat, långa, smala envånings mangårdsbyggnader med små fönster, och de öfriga husen i fyrkant tillslutande detta. En och annan hemmansegare har dock i senare åren vid nybyggnad uppfört breda tvåvånings, bequäma och lämpliga bostäder. Inredning och möblering är i allmänhet tarflig och bär nästan vittne om armod, detta i synnerhet märkbart i den så kallade Vinnersjö-gränden, der folket i sjelfa verket är mindre välmående. Snygghet är nästan ingenstädes att påträffa, och bidrager äfven detta att förstora det torftiga utseendet, äfven i den väl bergade Hedesundakarlens bostad.

forts. i senare nummer

Bödelstaxa från År 1736.

För halshuggning	5. Daler.
Särskilt för handens avhuggande	2. "
Rådbråkande och halshuggande o parterande.	
och steglande på tvene eller flera pålar.	15. "
Halshuggande eller steglande på en eller flera pålar.	10. "
Halshuggande och missdåres brännande å bål.	10. "
Upphängande i galge.	8. "
Kåk och hudstrykande	3. "
Fördrivande utur stad eller härad.	2. "
Knipande med tång, var gång.	2. "
Brännande i pannan eller å rygg	
med stadens eller häradets vapen	
för att visa att han var en missdårare.	2. "
Tungans avskärande	5. "
Öronens avskärande	2. "
Desutom ålåg det bödeln eller bödelshnekten	
att prygla sårarna i sårhuset, men taxa här för är ej	
nämnd. För spöslitningen vid pålen anlätades i	
regel icke bödeln utan en bödelshnekt från orten	
utförde detta, eller den länsmannen eller	
lagmanstinget utsåg här till,	

Vidrigheterna i denna bödelstaxa kan kräva en förklaring. Med "stegling" avses skärpning av dödsstraffet genom uppspikning av den avrättades kropp på en stake -stegel. "Rådbråka" är detsamma som att slå sönder armar och ben. Att "partera" innebar uppdelning av kroppen. Med "kåk" menas träställning för schavottering, en skampåle. "Hudstrykning" är spöstraff. "Knipand med tång" torde innebära att naglarna drogs ut.

Tortyr och terror hör vi talas om även i våra dagar. På 1700-talet var svenska dömande myndigheter inte heller alldeles bortkomna.

Eldslagningssten?

På lediga stunder kan man gör lite av varje. Anton Eklund har tagit för vana att gå ut på åkrarna och leta stenyxor och annat som i gamla tider kan ha varit ett redskap av något slag.

Det går bäst på en nyharvad eller nyplöjd åker efter ett störtregn. Då ligger stenyxorna avsköljda och väl synliga, säger han.

Alla som har hittat något som ser ut som ett gammalt verktyg av sten ellet dylikt kan med förtroende vända sig till Anton. Han har verkligen skaffat sig en hel del erfarenhet genom sin hobby. Han har vänt sig till experter för att få veta så mycket som möjligt om sina föremål.

För någon tid sedan hittade han en sten som han tyckte såg mycket intressant ut och den sände han till Riksantikvarieämbetet (RAÄ) som studerade den noga. I:e antikvarie Hans Browall skrev ett utförligt svat till Anton och det åteger vi här:

"Den av Er översända porfyrstenen har en plan breddside som sannolikt är spjälkad med avslagsteknink. Därefter är kanterna tydligt tillhuggna så att stenen erhållit en utdragen romboid form med två raka och två insvängda sidor. Tre hörn är spetsiga medan spetsen på den fjärde hörnet slagits av. Sidorna till detta hörn är också längre än övriga sidor. Den speciella tillslagningen av sidorna har ursprungligen lämnat vassa kanter, som i några fall avrundats sekundärt. Stenens största mått i längd, bredd och tjocklek är 13,7 x 10,2 x 2,0 cm.

Att det rör sig om en artefakt - av människan bearbetat föremål - står helt klart. Vi skulle kunna kalla den "spetsredskap", eftersom det uppenbarligen är den långa spetsen som utgjort redskapets funktionella del. Frågan är bara vilken funktion redskapet har haft och från vilken tid det är. Här är vi osäkra. Föremålets enkla tillverkningsteknink lämnar möjligheten öppen för flera tolkningar. Det är inte otänkbart att föremålet härrör från stenåldern, och det påträffades ju också intill stenåldersboplatsen RAÄ 393 i Hedesunda sn. Ni föreslår själv att det kan ha tjänat som vapen - kanske spjutspets. Ingenting utesluter det, men någon spjutspets med ifrågavarande form känner åtminstone inte jag till från stenåldern.

Själv skulle jag vilja tro att spetsredskapet fungerat som borrhjul eller ännu bättre

eldslagningssten. Kanterna på den långa spetsen är särskilt nötta. Eldslagningsstenar av tät bergarter, med samma tillverkningsteknink och med liknande form förekommer i Alvastra påbyggnad belägen i Östergötland och daterad till yngre stenåldern (ca 3000 f Kr). Som eldslagningssten skulle redskapet ha fattats med "pistolgrepp" i höger hand och bultats mot en svavelkisboll så att denna träffade någon av spetsens kanter på stenens flata sida. Därvid skulle ett gnistregn uppstå som antände fnöske. Nämnade kanter, särskilt den ena, är också sekundärt nötta. Därtill är spetstippen avbruten, viktet är en mycket vanlig skada på eldslagningsstenarna i Alvastra påbyggnad. Men som sagt detta är bara en av flera tolkningar."

MYNTFYND

Kungl. Myntkabinettet vill veta om vi i Hedesunda känner till något om gamla mynt. En antikvarie har skrivit följande:

Vid Kungl. Myntkabinettet pågår sedan ett tiotal år tillbaka ett projekt i Sveriges mynthistoria. Projektet avser att i katalogform landskapsvis publicera alla i Sverige jordfunna mynt. Hittills har fem volymer utkommit: Östergötland, Ångermanland, Dalarna, Uppland och Närke. Flera landskap är under arbete däribland **Gästrikland** och **Hälsingland**, vilka är planerade att utkomma i en och samma volym.

Den grundläggande arkivinventeringen av dessa landskaps myntfynd är redan gjord. Men för att vi ska få en så fullständig överblick över landskapen som möjligt vore vi tacksamma för upplysningar, muntliga eller skriftliga, om ytterligare mynt som hittats i just Er socken. **Alla mynt-, medalj- och pollettfynd** är av intresse, både yngre och äldre, skatfynd såväl som enstaka fynd. De uppgifter vi söker är:

1. Fyndplats
2. Upphittarens namn
3. Fyndomständigheter (t. ex. vid plöjning, rivning av hus etc.)
4. Hur mynten låg vid fyndtillfället (tillsammans, spridda, under en sten, i en kruka...etc)
5. Tidpunkt för fyndens upphittande
6. Hur många och om möjligt vilka mynt det rör sig om

Om det i Er socken finns någon som har kunskap om myntfynd, även sådana som bara existerar i minnet, är det av stort värde att få kontakt med denna person. Jag vill här understryka att det inte handlar om att någon skall bli av med sina mynt utan att det rör sig om en dokumentering av myntfynd för forskningsändamål.

Vi räknar med att publiceringen kan ske om ca ett år. Katalogen vänder sig inte enbart till myntintresserade utan även till hembygdsforskare och andre historiskt intresserade.

Sommar, med sköna dagar
höst, med färg över fält och hagar
novembers mörker oss ej behagar
i sinnet en längtan vi känt
- då kommer advent.

Nalkas nu åter tiden
förväntan, ljuset o friden
att slut de må bli på striden
när dörren nu står på glänt.
Välkommen advent!

Berta

Fredagen den 6 december anordnas en bussresa till Stockholm med besök på Sollentuna julmarknad. I priset, 385:-, ingår resa, lunch, entré till marknaden och eftermiddagskaffe. Avresa från brandstationen klockan 08.00. Anmälan till Birgit Kvist, telefon 0291-104 21.

JULMARKNAD

Årets julmarknad är förlagd till Stavgården, Åsudden. Söndagen den 9 december klockan 13.00 öppnas marknaden.

Buss avgår klockan 12.30 från brandstationen och när marknaden är slut går bussen tillbaka. Det blir som vanligt brödförsäljning, kaffeservering, lotterier, underhållning m. m. Många av ortens hantverkare säljer sina alster. Gåvor till marknaden emottages tacksamt.

VÄLKOMNA!

RUSCH KRING BUSTJEN

Julfest för hela familjen ordnas i sedvanliga former Trettondag jul, måndagen den 6 januari, klockan 14.00.

Lokal är Folkets hus, f d NTO-lokalen.

VÄLKOMNA!

Årsavgift för 1991

Inbetalningskort bifogas detta Rovblad till de medlemmar som inte betalat årsavgiften för 1991.